

चैतन्य लहरी
मराठी जाकृती

खंड । संक ८

परमपूज्य माताजी श्री निर्मलादेवी

देवीपूजा

मेलून, फ्रान्स

पूजा - श्रीकृष्णाचं एक स्वरूप - अल्हाददायिनी इराधाऽ

सारसंक्षेप

परमपूज्य माताजी श्री निर्मलादेवी यांचे भाषण

सामूहिकतेची बैठक फरर गहन आहे. सखोल चिंतनच तुम्हाला सांगू शकेल की सामूहिकतेचा पाया निरपेक्ष प्रेम आहे. फ्रेंच लोकांनी या विषयावर च-याच कादंब-या लिहिल्या आहेत. पण सहजयोगांत समजलेले शुध्द प्रेम सहजयोगी मंडळींनी आता परस्परांत व्यक्त केले पाहिजे. शेवटी आपण सर्व एका परमेश्वराने निर्माण केलेली माणसे आहोत आणि आपल्या सर्व सहजयोग्यांची निर्मिती एका आईने केली आहे. त्यामुळे आपल्यामध्ये कुठलेच गैरसमज असता कामा नयेत. आपल्याला समजले पाहिजे की काहीतरी, आपल्याला धोडेसे वेगळे करते आहे. आपल्यापुढे उभा असलेला प्रश्न आपण समजू शकलो तर आपले प्रेम गुरफटलेल इअर्टेंडइ कां असते ते सहज समजू शकेल. ते आकुंचित होत लहान लहान होत जातं. आणि माणूस फक्त स्वतःवर प्रेम करायला सुरवात करतो.

आपल्यापुढे हा प्रश्न उभारण्याचं एक प्रमुख कारण म्हणजे आपली मनोधारणा इकंडीशनीगइ. आपण अशा परिस्थितीत आहोत की प्रेम कसे करायचे ते आपल्याला माहित नाही. पूर्व आणि पश्चिमे-बद्दल ते बोलतात पण त्यांना वेगळे करणारी रेषा त्यांना माहित नाही कारण जग एक गोलाकार आहे.

दोन प्रकारच्या मनोधारणा (कंडीशनीग) आहेत. पडीली म्हणजे सूड घेण्याची प्रवृत्ती. सूड घेणे हाच जणू सार्विकतेचा मार्ग आहे. आपण कोणाला क्षमा करू नये ही प्रवृत्ती बाहेरून येते. सूड घेतला नाही तर आमच नांव घेण्याची पात्रता राहाणार नाही ही वृत्ती. इतिहाससुध्दा हेच दर्शवतो की सूड घेतल्याशिवाय माणूस स्वस्थ बसत नाही. मला वाटत हा गुण सापाचा आहे. त्याच पूर्ण आयुष्य सूड घेण्यासाठी तो तुमचा पाठलाग करतो. एकच गोष्ट तो लबाडीने करतो ती म्हणजे चुकून त्याच्यावर पाय पडलेल्या माणसाच्या तो मागे लागतो. त्याच पध्दतीने माणसाचा प्रयत्न ज्या माणसाने त्याला कुठल्याही प्रकारे इला केली असेल त्यामागे असतो. आपण असे करत राहिलो तर त्याला कुठेच अंत नाही.

प्रथम हा पूर्णपणे वेडेपणा आहे. एकदा कोणीतरी बुध्दांचा अपमान केला. जेव्हा बुध्द निघून गेले तेव्हा त्याला खेद वाटला आणि दुस-या दिवशी तो बुध्दांकडे क्षमा याचना करण्यास गेला. तेव्हा बुध्दांनी उत्तर दिले. "कालचा दिवस संपला आहे. तू आज माझ्याबरोबर आहेस तर तू कालच्याबद्दल कशासाठी सांगतोय"?

आता ते फ्रेच राज्यक्रांती साजरी करत आहेत, मला वाटत, मेरी अंटीजोनेटला ठार करण्याची आवश्यकता नव्हती. त्यांच्या म्हणण्यानुसार तिने व्हर्सेलसमध्ये अमाप पैसा खर्च केला आणि हे सर्व सुंदर फर्निचर तयार केले. पण आज ते फर्निचरच ते दाखवित आहेत. क्रांतियुद्ध जिंकल्यावर त्यांनी नवीन सरकारची स्थापना केली. त्यांनी त्याच शणी धांभायला हव होत. क्रांतीमुळे जग सुधारल आहे का? सरकार बदलण्यासाठी क्रांति हवी होती. लोकांचा खून करण्यासाठी नव्हे. तेव्हा दुसरी प्रवृत्ती {कंडीशनींग} आपल्यामध्ये येते ती ही की सूड घेताना आपण मानवतेच्या सर्व सीमा पार करतो. तिला अजून जिवंत बघून त्यांच समाधान झाले नसत. याचा अर्थ असा नव्हे, देशद्रोही माणसाने तसंच वागत रहावे जसा याचा अर्थ नव्हे. पण तुमच्या रागाच्या मर्यादा कुठपर्यंत पोहोचतात ते पाहिल पाहिजे.

कोणावरही आपला राग किंवा सूड व्यक्त करताना तुम्ही कोणत्या मर्यादेपर्यंत जाऊ शकता हे समजण्यात सहजयोगाचे शहाणपण आहे. उत्तम गोष्ट म्हणजे ते देवी शक्तच्या हाती सोपवणे. आपण सर्व देवी शक्तच्या आधीन आहोत. त्याच्या पालकडे काही नाही. ही देवी शक्ति म्हणजे प्रेम व करुणा यांची शक्ति आहे. ती सर्व काही करते. पण जेव्हा जबाबदारी आपण उचलतो जेव्हा आपण ठरवतो की आपल्याला काही करायच आहे, आपण कोणीतरी आहोत. देवी शक्तच्या विरोधात जाऊ पहातो. तेव्हा आपण मूर्ख ठरतो. सहजयोगाला ते देवी शक्तच्या हातांत सोपवाव लागत आणि त्याच साधन बनावे लागत. देवी शक्तचे प्रेम आणि करुणा इतकी विशाल आहे की ते शहाणपण, पूर्ण शहाणपण आहे.

ज्या माणसाकडे करुणा नाही तो सूज असू शकत नाही. जगाच्या दृष्टीने तो शहाणा असेल पण सरेखर सूज नसेल तेव्हा ज्यांचा असा विश्वास आहे की त्यांना अचूक व्हावस वाटत त्यांच्या अनुकतेला देवी शक्ति आरुहान करेल. खूप शांत व गतीशील मनीस्थिती पाहिजे. उदाहरणार्थ आता मी अचानक आले. कदाचित तुम्हाला सांगितल नव्हत आणि नेहमीच रीतीरवाजांची तयारी नव्हती. सैन्याप्रमाणे ओळीत आखलेली - मला त्याने काही फरक पडत नाही. कोणत्याही प्रकारे चलाविल होत नाही किंवा दुखावली जात नाही. तुम्हाला पाहून मला खूप आनंद झाला कारण मला तुम्ही सर्व प्रिय आहात आणि तुम्हाला मी प्रिय आहे. हे तर एक कुटुंब आहे. कुटुंबात सोपस्कर नसतात. तुम्ही आणि परमेश्वर यांच्यामध्ये काही सोपस्कर नाहीत. पण आपण काय करतो आहे याची समज असायला हवी. माणूसप्राणी नेहमी अतिशय आरामशीर, अतिशय आळशी किंवा अतिशय गोंधळलेला असतो. दुसरी बाजू म्हणजे चिक्कारशा रीतीभाती. आई येते आहे. आपण तिला काहीतरी दिले पाहिजे अशी काहीतरी राहून गेले आहे. ठीक आहे. काही हरकत नाही. तुम्ही त्या चिंतेत

असता नये. तुम्ही त्या तणावात असला तर माझ्या चैतन्यलहरी शोषून घेऊ शकत नाही किंवा तुम्ही आळशी असाल तरीही त्या शोषून घेऊ शकत नाही. तुम्हाला मध्यांत असले पाहिजे. मध्य ही स्वीकार करण्याची स्थिती आहे, ज्याप्रमाणे बालक आहे. अपेसा आणि आनंदाच्या भावनेने चैतन्यलहरी शोषून घेतल्या पाहिजेत. "आम्हाला आईच स्वागत करायच आहे" पण हे केलेले नाही. ते करायच राहिले आहे या तणावखाली नाही. मला प्रत्येक गोष्ट किती सौंदर्यपूर्णतेने केलेली दिसते. या सर्व कल्पना तुमच प्रेम व्यक्त करतात, तणाव नव्हे.

जास्त दक्षतेमुळे आपण मानसिक तणावखाली रहायच की पळवाट शोषायची या दोघांच्यामध्ये आहे - सहजयोग. तुम्ही खूप उत्सुक आहात. आतुरतेने वाट पाहत आहात. हृदयापासून काही करावस वाटत आहे आणि सर्वांची पूर्ती झालेली तुम्ही उपभोगता.

पण जेव्हा मी येते आणि डोकेदुखीमुळे त्रस्त झालेले तुम्ही मला दिसता. प्रथम मला सांगावे लागते की तुमची डोकेदुखी काढून टाका. मग मी तुमच्याशी बोलेन.

आराम म्हणजे आळस नव्हे. आपल्याकडे ही एक स्थिती अशी आहे की आपल्याला लोक जास्तच जागरूक हवे असतात किंवा अजिबात जागरूक नसलेले हवे असतात. प्रश्न असा आहे की आपण या स्थितीमध्ये आपण टोकापर्यंत जातो. जर तुम्ही एकदम आळशी, ऋण्यवस्थित, गोंधळलेले असाल. तुम्ही मध्यात नसता. उलटपक्षी लिब्रहटरच्या खडकासारखे खूप कडक किंवा हिटलरसारखी वागणूक वेळेआधी पोहोचा, योग्य पावले टाका वगैरे - ती काही सहजयोग नव्हे. ही फुले पाहा. पाहा एकेक किती सुंदर आहेत ती. प्रत्येक वेगळे आहे. एक पान दुस-यासारखे नाही. एक पाकळी दुस-यासारखी नाही. ते सर्व वेगळे आहेत. पण किती आरामात सौंदर्य निर्माण करीत आहेत. आपल्याला आनंद देत आहेत. वेगवेगळे पण एकत्र, त्यांच्यामध्ये एकत्रता ही आहे की त्या सर्वांना आपल्याला आनंद प्रदान करायचा आहे. ताणाखाली तुम्ही आनंद देऊ शकत नाही.

मानसिक दबाव पश्चिमेकडे खूप प्रचलित आहे. अशी स्थिती यायचे कारण पूर्वीच्या आयुष्यातील पध्दती. आता आणि "वॉटरलू" होणार नाही.

ते असं म्हणतात की वॉटरलू जिंकले गेले कारण ते वेळेवर होते म्हणून. पण तस काही नाही. ही लढाई जिंकली गेली दैवी शक्तिमुळे. ते उशीरा पोहोचले असते तरी ते जिंकले असते. जे काही होतं ते दैवी शक्तिमुळे होतं. तेव्हा आपण मानसिक दबावखाली असण्याची गरज नाही. मग तुम्ही म्हणाल, तर मग आपण बसू या आणि मजा करू या. दैवी शक्तला सगळे काही करू दे. नाही, दैवी शक्ति ही तुमच्या संस्थेतून काम करणार आहे. तुमच्या माध्यमातून तेव्हा तुम्ही जागरूक असले पाहिजे.

जे माणूस दक्ष असतो तो आळशी असला पाहीजे असे नाही. तुम्ही दक्ष आणि आरामात असे देन्ही असू शकता कारण तुम्ही सहजयोगी आहात. तुम्ही इतर लोकांप्रमाणे नाही. इतर लोक - विमानतळाचे नाव काढले की त्यांचे डोके फिरते. समजा तुम्हाला तणाव आहे आणि फ्लायट चुकली तर काय. जास्तीत जास्त एकच दुर्घटना होऊ शकते. ती म्हणजे आपला मृत्यू. तो तर अटक आहे. आपण जन्मलो म्हणजे या शरीराला मृत्यू आलाच पाहिजे. इतकेच. बाकी सर्व आहे विनोद. तुम्ही तणावाखाली असा किंवा नसा काही फरक पडत नाही. पण जेव्हा ताण कमी होतो तेव्हा हृदय उघडत आणि आपण आनंद व प्रेमाचा चा सागर होतो तर आपल्याला या ताणाची गरज काय?

त्यानंतर वेगवेगळ्या प्रकारच्या देशांच्या वेगवेगळ्या मनोवृत्ती आहेत. फ्रान्सची मनोवृत्ती अशी आहे की तुम्ही आनंदी दिसू नये. ही प्रवृत्ती इतकी मुर्खपणाची आहे की त्याप्रमाणे जे जे कुरूप आहे ते सुंदर होऊन बसले आहे. ही तणावाखालची तिरकस दृष्टी आपल्याला सत्य पाहू देत नाही. ही दृष्टी बुडबुडा पाहीला की तो अणुबाँब असेल का याची चिंता करते. किती शुक्लक गोष्टीची आपण काळजी करतो. आपण जेव्हा चिंता, चिंता आणि चिंता करतो त्यावेळी आपल्याजवळ कोणी आल्यास तुटून पडण्यासाठी आपण तयार असतो. कसली चिंता तुम्ही करता? प्रश्न काय आहे? चिंता काही असेलच तर माझी चिंता हीच की माझ्या मुलांनी परस्परांवर प्रेम कराव.

जर आपल्याला चिंता असतील तर त्यांच्याबद्दल मित्रांशी बोलणे उत्तम. मैत्री ही अशी गोष्ट आहे की तुमची गुपीत तुम्ही वाटून घेऊ शकता. तुम्ही नेते असला तरी तुम्ही प्रथम भिन्न असता. माझ्याबरोबर स्वतःचे प्रश्न तुम्ही वाटून घेता तसे एकमेकांशी का घेऊ नयेत? सहजयोगी सर्व एकमेकांचे मित्र आहेत. मला वाटत मित्राच नातं हे दुस-या कुठल्याही नात्यापेक्षा खूप उच्च आहे कारण त्यातून काही मिळवायच नसत. ते कधीही संपत नाही. तुम्ही फक्त मैत्रीचा आनंद तुटता. हा परस्परांतील नातं समजण्याचा शुद्ध प्रकार आहे. मित्र हा नेहमी त्याच्या मित्राबद्दल कळकळ बाळगून असतो.

शुद्ध मैत्री ही खूप सुंदर त-हेची असते ज्यामुळे तुम्ही दुसरा व्यक्तीचा आनंद उपभोगू शकता. आम्ही लहान असताना अशा प्रकारची मैत्री मी पाहीली आहे. कारण त्या काळात लोक कुल्या विलाचे होते. माझ्या वडिलांचे मित्र कर्मठ ब्राम्हण होते आणि मी ज्या शाळेत शिकत होते त्याचे ते अध्यक्ष होते. माझ्या वडिलांना खूप दूर जायचे होते म्हणून त्यांनी मला त्यांच्या वसतिगृहात आपल्या मित्राच्या नजरेखाली ठेवले. ब्राम्हण अंड्याला स्पर्शसुध्दा करीत नाही. पण मी अंडी खाते हे त्यांना माहीत होत म्हणून सकाळी गुपचुप स्वतः अंडी शिजवून माझ्यासाठी ते घेऊन येत.

माझ्या विरोधाची त्यांनी पर्दा केली नाही. तुझ्या परीक्षेसाठी तुझ्या पोषणाला ती आवश्यक आहेत. तुझे वडील बाहेर गेले आहेत. मला तुझी काळजी घ्यायला हवी. शिकिते माधुर्याने, ते शाळेचे अध्यक्ष होते. आणि स्वतःचे नियम माझ्यासाठी तोडत होते. या मैत्रीच मला आश्चर्य वाटलं. माझे वडील आणि ते यांच्यात काही साम्य नव्हतं. तरीही ते मित्र होते.

अशा सूप मैत्री मी पाहिल्या आहेत. जेव्हा माझे वडिल तुरुंगात जात असत त्यावेळी त्यांचे मित्र येऊन आम्हाला त्यांच्या घरी घेऊन जात. त्यांची मुले आणि आम्ही यद्द काही भेदभाव मला जाणवला नाही. सरी गोष्ट म्हणजे आम्हाला नेहमीच वाटल की त्यांच्या स्वतःच्या मुलांपेक्षा आमची ते जस्त काळजी घेत. मित्र होण्यासाठी विशाल हृदयाची आवश्यकता आहे.

वडिल होते. त्यांचा मित्र होता व एक मुलगा होता त्याचा मित्र होता. वडिलांनी मुलाला सांगितले की मैत्री अशी की तुम्ही आपल्या मित्रावर नेहमी अवलंबून राहू शकता. मुलाने गर्वाने सांगितले की त्याचे मित्र दूद मैत्री असणारे आहेत. तेव्हा वडिल म्हणाले तुझे मित्र आणि माझे मित्र यांची परिक्षा पाहू या. त्यांनी मुलाला त्यांच्या मित्रांना असे सांगण्यास सांगितले की त्याने कुणाचा तरी खून केला आहे तर त्याला मदत पाहिजे. ते जेव्हा पाहिल्या मित्राकडे गेले तेव्हा मित्राने उत्तर दिले, तू खून केलास तर आधी बाहेर नीघ आणि घाडकन दार लावले. त्यानंतरचा म्हणाला, "नाही. नाही. तू या घरी आलास हे देखिल कुठे उच्चारं नकोस. आधी जा. मग ते वडिलांच्या मित्राकडे गेले. त्या मित्राने त्यांचे दार ठोठावण्याला घोडा वेळ उत्तर दिले नाही. नंतर तो क्षमा मागून म्हणला, "काहीतरी चुकल आहे हे मला कळलचकारण नाहीतर या वेळेला तू या वेळेला आला नसतास. तुला कदाचित पैशाची गरज असेल म्हणून त्यासाठी माझ्या बायकोचे दागिने मी गोळा करित होतो. म्हणूनच मला दार उघडायला उशीर लागला. तू खून केला आहेत. काही हरकत नाही. तुला मुले आहेत. मला नाहीत. मी खून केला आहे अस सांगणे चांगले." मुलाला आश्चर्याचा धक्का बसला. वीस अर्सेवट मित्र असण्यापेक्षा एक चांगला मित्र असण बरं. ही सरी मैत्री.

मित्राबरोबर तुम्ही दबावासाली असू शकत नाही. एकमेकांचा सहवास उपभोगत तुम्ही आरामात असता. तुम्हाला जरी वादविवाद करायचा असेल तरी करा. तुमचे दृष्टीकोन वेगवेगळे असतील तरी हरकत नाही. ते मित्रावर लादण्याची गरज नाही. एकमेकांना समजून घ्या. याप्रकारे आपण एकमेकांकडून बरचस शिकणार आहोत. मी मित्रांकडून बरचस शिकले आहे. उदा. फ्रेंच लोकांकडून मी बरच शिकले आहे. त्यांची कला, संगीत, संस्कृति. तुम्हाला सगळीकडे मित्र आहेत. माझा किला लावून जा. तुमच्यासाठी ते काहीही करतील. ही मैत्री आहे. या जगात आपल्याला हजारो

मित्र आहेत. पण आपल्यालाच मित्रत्वाची भावना हवी. एका मित्राचा दुस-याशी मनमोकळेपणा असतो. प्रेम म्हणजे तुमचं आणि दुस-यांचं पूर्ण स्वातंत्र्य. हे प्रेम सूप पवित्र असल पाहिजे. अशी मैत्री असली तर तुम्हाला अशा मित्रांचाही अभिमान वाटेल. तुम्ही एकटे नाही. कल्पना करा, यापूर्वी बरेचसे संत आणि महात्मे होऊन गेले. त्यांना एकटे पडल्यासारखे हाल बघेले गेले. ठार मारण्यात आले. ते एकटे होते. पण तुम्ही नाही. तुम्ही एकमेकांचे मित्र आहात. सर्वात मोठा मित्र. तुमची काळजी घेणारी, तुमच्यासाठी सर्व काही करणारी दैवी शक्ती आहे. त्या फ्रान्स देशात जिथे तुम्हाला स्वातंत्र्य मिळाल, आत्म्याच सर स्वातंत्र्य मिळवू या. म्हणजे आपल्यासाठी उपलब्ध असलेल्या सर्व गोष्टींचा समजदारीरत्या उपभोग आपण घेऊ शकू.

ईश्वर तुम्हा सर्वांना आशीर्वादीत करो.

चातमी

श्री माताजीची सोव्हिएत युनिजनता मेट

4 ऑगस्ट 1989 हा एक ऐतिहासिक दिवस होता. सोव्हिएत युनियनने श्री.माताजींना हृदयाची कवाडे सुली केली. श्री माताजींनी सोव्हिएत अधिकारी आणि पत्रकारांना सहजयोगाबाबत सांगितले आणि त्यांना आत्मसाक्षात्कारही दिला. सुर्वासिध्द भारत-सोव्हिएत संयुक्त महामंडळाच्या अध्यक्षांनी श्री.माताजींचे पदस्पर्श केले. त्या सर्वांना शीतल प्रवाह-चेतन्य लहरी जाणवत्या. शिस्तबध्द जीवन पध्दतीमुळे राहिलेली त्यांची चक्रे भक्कम व निरोगी होती. सोव्हिएत युनियन पुढील आज्ञा {चक्र} आहे व चीन मागिल आज्ञा {चक्र} आहे.

आरोग्य मंत्रालयातील शास्त्रज्ञ, डॉक्टर आणि मानस शास्त्रज्ञ, सहजयोग आणि त्यातील अनुभवामुळे {पेकून} प्रभावित झाले. सोव्हिएत युनियन आणि अनंत जीवन दृष्ट यामध्ये {सहजयोग} संशोधन आणि सहजयोग रोग निवारण पध्दती या विषयी देवाण घेवणीच्या करारावर सहया करण्यात आल्या. या महायोगाची विशालता ओळखणारे सोव्हिएत युनियन हे जगातील पहिले राष्ट्र आहे. तवाचे वंशज असल्या कारणाने सोव्हिएत {लोक} या अर्थाने त्यांची {श्री माताजींची} मुलं आहेत. त्यांच्या शुध्द बुध्दीमुळे {इन्टीलिजन्स} त्यांना हे अंतिम सत्य सहजी ओळखता आले.

दि. 18 ऑगस्टला श्री माताजींनी 2000 हून अधिक साधकाम लेलीनग्राडच्या {पॅलेस ऑफ यूथ} मध्ये उपदेश दिला. सभागृह गच्च भरल्यामुळे 3000 मुमूर्खना परत जावे लागले. दि. 20 ऑगस्टला मास्कोत असेच दृष्य दिसले. रीशियन येत आहेत - पण हजारोनी.

विहणना जाहीर कर्यक्रम

सारांश

सर्वात प्रथम आपल्याला हे समजल पाहिजे की सत्य हे सिध्दांतात मांडता येत नाही. ते काही बुध्दीचे कार्य नव्हे. मानवी मनाला त्याच्या स्वतःच्या सीमा असतात. एक उधडीक शोपली पाहिजे. ज्यामुळे आपण त्याच्यावरच व्यक्तिमत्व तयार करू शकू. मनाचं चलन रेषेत असतं. ते परत मागे येतं, स्वतःला संतुलनात कसं ठेवायच हे त्याला माहीत नसतं. उदा.या एकांगी चलनामुळे झालेले एकांलाजीचे असंतुलन व त्याचा परिणाम म्हणून उद्भवलेला

"ग्रीन हाउस इफेक्ट" त्याचप्रमाणे "एडस" सारखे सर्व प्रश्नसुध्दा आपल्या चुकांमुळे उद्भवले आहेत. पण ज्याने या सुंदर सृष्टीची निर्मिती केली त्याचा विचार वेगळाच असला पाहिजे. तो स्वतःच्या निर्मितीचा नाश होऊ देणार नाही.

तुमच्यामध्येच अस उपकरण आहे ज्याच्यायोगे तुम्ही विघात्याशी असलेल्या तुमच्या संबंधाची अनुभूती घेऊ शकतां. धर्मातून हा संबंध तुम्हाला जोडता येत नाही कारण धर्म हा सुध्दा बोध्दीक क्रिया आहे. आपल्या स्वैराचारावर नियंत्रण ठेऊ शकेल अशी कोणतीच शक्ति आपल्याकडे नाही. उदा.मद्यपान, अंमली पदार्थ घेणे धांबिल, अशी कुठलीच शक्ति आपल्याकडे नाही. आपलं कुठे चुकलं आहे की ही दैवी शक्ति आपण पाहू शकत नाही. रोज आपण बीजं अंकुरताना पाहातो, फुलं उमलतांना पाहातो, पण हे कसं होतं असा विचार आम्हाला करायला नको आहे हे करणारी एक शक्ति आहे ती हे कार्य करते. आपल्यामध्ये असलेल्या उपकरणाद्वारे ही शक्ति जाणून घेण्याची वेळ आता आली आहे.

तुमच्या मानवी जाणीवेलाच बोध्दीक श्रेपेच्या वर उच्चतर पातळीवर तयार करायच आहे ते घडत आहे हे शेटच पाऊल आपल्याला टाकायच आहे. मानवी जाणीवेत ही वाट सापडलीच पाहिजे नाही तर या विश्वाला वाचविण्यासाठी दुसरा मार्ग नाही. या उपकरणाचा काही उपयोग नाही. मुख्य तत्वाशी ते जोडत गेल आहे. आपल्याला आपली कर्तृत्वशक्ती, सौंदर्य माहीत नाही. पण मुख्य प्रवाहाशी जोडले गेल्यावर होणारा परिणाम व असामान्य कर्तृत्व पाहून तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल. स्वतःला एक सुधारणा करण्यासाठी वापरण्यात येणार साधन म्हणून पहाण हेच सरं पुनरुत्थान आहे.

दुस-या दिवसाचे भाषण :-

संगीताला शब्द नसतात. ते कुठलेही विचार निर्माण करीत नाही. या प्रमाणे विचार

कादून टाकता येतात. आपण जेव्हा भूत किंवा भविष्याकालांत असतो त्यावेळी आपण वर्तमानकाळात नसतो. एक विचार संपला की दुसरा निर्माण होतो. नंतरचा येण्यापूर्वी मध्ये खंड पडतो. हा वर्तमानकाळ आहे. जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते तेव्हा विचार लहान होत जातात. केंद्र वाढत प्रफुल्लित होत जाते आणि आपण निर्विचारात जातो. उदा.माझा गालिचा सराब होता नये असा जेव्हा विचार येतो तेव्हा त्याच्या निर्मितीचे सौंदर्य मी उपभोगू शकत नाही. याऊलट जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते आणि मी निर्विचार अवस्थेत असते तेव्हा त्याच्या सौंदर्याचा आस्वाद मी घेऊ शकते.

पहिली पायरी म्हणजे निर्विचारता प्रस्थापित करणे. आपण आजचे चक्र समजून घेतले तर ते शक्य होईल तेव्हा कुंडलिनी त्याच्यामधून जाते त्यावेळी ती त्याची देवता प्रभू येशू ख्रिस्ताला जागृत करते. त्याची धारणा परमेश्वराने प्रथम मूलाधार चक्रात केली होती. ज्याला पृथ्वीवर अवतार झाला ती निरागसतेची देवता ते आहेत. ख्रिस्ताची शरीर चेतन्या लहरीनी तयार झाले होते. त्यामुळे ते पाण्यावर चालू शकत. त्यांनी सांगितले आहे की आपण क्षमा केली पाहिजे. आपण दुस-यांना क्षमा केली की लगेच ही देवता जागृत होते. आणि आपले अहंकार आणि प्रति अहंकार शोधून घेते. लिंबीक विभागामध्ये कमळाप्रमाणे मेंदू उमलतो व कुंडलिनी टाळूच्या भागातून वर जाते. पण हे केंद्र पूर्ण उघडले गेले पाहिजे.

प्रश्न :- कर्माविषयी काय ?

श्री माताजी - फक्त मानव प्राणीच तो कर्म करतो, असा विचार करतो, प्राणी मात्र तसा विचार करीत नाहीत. आपल्यातील अहंकारामुळे आपण बरोबर की चुकीचे केले असा विचार करतो. प्राणी तसा विचार करीत नाहीत. प्रत्यक्षात बरोबर काय, नी चूक काय, हे मानव प्राण्यांना समजत नाही. कारण ते तुलनात्मक जगात राहतात. पण पूर्ण सत्य काय आहे, ते तुम्ही फक्त परमेश्वरी चेतन्य लहरीतून जाणू शकता. जेव्हा तुम्ही परमेश्वरी संगणक {कॉम्प्युटर} बनता तेव्हा {तुमच्यापैकी} प्रत्येकजण सारख्याच प्रकारे विचार करतो. सर आणि खोट ते स्पष्ट होत. जसे प्राणी एसादया गालिच्छ नसल्यात न समजता जाऊ शकतात तसे, तिथून मानव जाणार नाही. जेव्हा तुम्ही संत बनात तेव्हा सर व खोट यातील फरक तुम्हाला कळू लागेल. तुम्ही काहीही चुकीचे {गैर} करू शकणार नाहीत. {कारण} जाणीवेचे एक नवे क्षितीज तुम्हाला प्राप्त झालेले असेल.

तथापि, तत्पूर्वी तुम्ही {मनाने} प्रभावित {कीडशनीग} असता आणि अहंकारासारखे एक मिटलेले व्यक्तिमत्व बनलेले असता. परंतु ख्रिस्त तुमचे प्रभारीत्व {कीडशनीग} आणि अहंकार शोधून घेतात. "आपल्या पापांसाठी ख्रिस्त मरण पत्करतात". या {वाक्या} मागचा अर्थ हाच आहे. त्यासाठी ते जागृत होतात. त्यांच्यातील शक्तीद्वारे ते आपली सर्व पापे शोधून घेतात {खाऊन

टाकतात. तेव्हा तुम्ही अपराधी वाटून घेण्याचं मुळीच कारण नाही. कारण तुमची सर्व कर्म शोधून घेतली जातात.

हात अपेक्षाबद्दल {दुःखाची} कल्पना {विचार} ज्यांना तुम्ही हाल अपेष्टा भोगल्यात असे वाटते त्यांचे द्वाराच येत असते. ते अस म्हणतात की ज्या अर्धी तुम्ही पाप करता त्याअर्धी तुम्ही त्या पापांची परतफेड करावीच असेल. पण परमेश्वराला पैसा कळत नाही. आपणाला ख्रिस्तांहून अधिक दुःख भोगायला लागेल काय? जेव्हा सेंट थॉमसनी म्हटल की, "सर्व शक्तीमान पिता इतका दयाळू आहे, इतका प्रेमळ आहे, तो तुम्हाला दुःख भोगायला कसे सांगेल?" तेव्हा त्यांनी इतर काही नाही तर सहजयोगाच सांगितला. त्यांनी म्हणून ठेवल आहे की, "आपण त्यांच्या साम्राज्यात यावं यासाठी पिता {प्रभू} फारच आतुर आहे". तेव्हा आपण बागडूयांत, आनंदी राहूयात आणि दुःखाचा विचार सोडून देऊयात. तुम्ही कष्टी होऊ नका आणि अपराधीपणाची भावनाही ठेऊ नका.

प्रश्न :- मधुमेह बरा होऊ शकतो का ?

श्रीमाताजी - मधुमेह अतिविचारांमुळे होतो. आपण विचार करतो त्यावेळी ग्रे पेशी लागतात. त्या स्वाधिष्ठान चक्र तयार करते. हे चक्र चरबीच्या पेशींना ग्रे पेशीमध्ये परिवर्तित करते. मेंदूच्या वापरासाठी जेव्हा तुम्ही जास्त विचार करता त्यावेळी हे चक्र फक्त हेच काम करते. पण त्याची दुसरी सुध्दा अनेक कामे असतात. त्याला यकृताकडे वहायचे असते वगैरे. तुम्ही अतिविचार करता त्यावेळी त्या सर्व अवयवांकडे दुर्लक्ष होते. भारतामध्ये सूप साखर सातात पण त्यांना मधुमेह होत नाही कारण ते अतिविचार करत नाहीत. पण जेव्हा मेंदू आधुनिक होतो त्यावेळी विचार बंद करणे फार कठीण होते. ते बरे करण्यासाठी आपले विचार कावूत आपले पाहिले. जर विचारांचामारा होत असला तर "मी क्षमा केली" असं तीनदा म्हणा म्हणजे शांती प्रस्थापित होईल.

व्हीएन आश्रमात सहजयोगीश्री वातचीत :

सहजयोग तुमच्याकल्याणासाठी आहे, पण तो एक अभ्यास सुध्दा आहे. ध्वनीफितीचा अभ्यास करा. कुणी तरी मला म्हणालं की "माझं मूल आजारी आहे." याचा अर्थ तुम्ही सहजयोगाचा अभ्यास केलेला नाही. मुलांचे बाबतीत तुम्ही काय करायला हवं हे मी अनेक प्रसंगी सांगितले आहे. जर तुम्ही ते केलं तर ती आजारी पडणार नाहीत.

ही गुरुत्वाची दुसरी बाजू आहे. आपण नेहमी बहुश्रुत असलं पाहिजे. आणि कुठल्याही प्रकारे श्री माताजीचे गुलाम आहोत असा गैर समज होऊ देता कामा नये. जर तुमच्या डोक्यात ज्ञान नसेल तर तुम्ही गुरु बनू शकणार नाहीत. सर्व ज्ञान केवळ डोक्यात आहे. फक्त लक्ष देण्याचाच अवकाश की, तुम्हाला कल्पना स्फुरतील परंतु लक्ष मात्र शुध्द असायला पाहिजे.

कर्बूळ, पित्त विकृती आणि नरम लिंबू र [पित्ताशय] साठी आहार

- श्री माताजीच्या सूचनांवरून -

1. रोज सकाळी व सायंकाळी मुळ्याच्या पानांचा एक पेला रस घ्यावा.
2. सकाळी एक पेलाभर कोकमचे [अमसुलाचे] सरबत घ्यावे.
3. उजवा हात श्री माताजीचे फोटोकडे व डाव्या हाता बर्फाची पिशवी घेऊन ती पित्ताशयावर [लिंबू र] ठेवून, मेणवत्ती व दिवा न लावता श्री माताजीचे फोटोसमोर ध्यान करावे.
4. तुम्ही बंगाली मिठाई खाण्यास हरकत नाही.
5. तळलेले पदार्थ आणि मटन व चरबी कुठल्याही परिस्थितीत कर्ज.
6. लोणी विरहीत ताका सेरीच सर्व दुधाचे पदार्थ व मासे खाऊ नयेत.
7. चीज मुळीच खाऊ नये.
8. लिंबू. 52 च्या 3-4 गोळ्या रोज प्रमाणे 2 माहिने.
9. सर्व लिंबू वर्गीय फळे चालतील. [आंबा, सफरचंद, केळे, पपई व चिक्कू कर्ज]
10. उस किंवा उसाचा रस घेणे फार हितावड.
11. लोणी पूर्णतः कर्ज
12. उडीद डाळ निविघ्न [जरहर/तूर]
13. उकडलेले तांदूळ [भात], सर्व भाज्या, मुग डाळ घेण्यास हरकत नाही.
14. जेवणात मिरची नको.
15. आले, बटाटा, कांदा आणि काकडी घेण्यास हरकत नाही.
16. चैतन्यलहरी युक्त सखर टाकून नियमितपणे लिंबाचा रस घ्यावा.
17. आईस्क्रीम खाऊ नये.
18. आवळ्याचा मुरांबा हितकारक असून देन्ही वेळी जेवणाबरोबर घ्यावा.
19. खाद्य पदार्थांवरचा चांदीचा कर्ज चांगला.
20. जामनीखाली तयार होणा-या सर्व प्रकारच्या भाज्या व फळे घेणे चांगले.
21. शेंगदाणे नको. शेंगदाणे तेल मुळीच नको. लिंबू रला अपायकारक आहे. माफकक प्रमाणात सूर्यफूल तेल वापरण्यास हरकत नाही.